

Paní Helena Kleinová – šikana (upravený scénář)

Vyhotovil tým ZŠ Podbělohorská na Praze 5 ve složení:

Anna Dvořáková, Matylda Flaksová, Ondřej Škoda, Štěpán Kroupa, Jan Jaškóv.

Vedoucí učitelka: Marie Martinovská

září 2018 – únor 2019

Paní Helena Kleinová se narodila 13. října 1948 v Praze do židovské rodiny.

O hodně více než komunistický režim ovlivnil život paní Kleinové fakt, že se narodila do rodiny dvou lidí, kteří prožili velmi těžkou druhou světovou válku.

Tatínek se dostal do koncentračního tábora v Osvětimi. Domníval se, že mu jeho povolání lékárníka u doktora Mengeleho pomůže zachránit jeho rodinu. Bohužel nepomohlo.

Maminka byla ve Svobodově armádě, kde ztratila tehdejšího manžela.

"Nebylo to jednoduché dětství, protože oni si s sebou nesli v sobě ty vzpomínky. Každý měl své vzpomínky."

Tatínkovi bylo hrozně těžko si zvyknout na novou dceru, na nové dítě, poté co ztratil jedno."

V padesátých letech probíhá proces s Rudolfem Slánským. 11 komunistů bylo odsouzeno ke smrti oběšením. Mnozí z nich byli Židé.

Paní Kleinová chodí do školky, pak do školy (první řada, pátá zprava).

"To ovlivnilo můj život neuvěřitelně.

Zase na mě křičeli ve škole špinavá Židovko. Nebo smradlavá.

Nejhorší zážitek mého života asi snad v té době ve vašem věku, byla jsem v páté třídě, vážně. Chodila jsem do Bílé školy.

Já jsem šla ze školy domů a ty děti z té třídy a mezi nimi ten chlapec, co jeho maminka k nám chodila domů každý den a co jsme si odpoledne spolu hráli. Nasbírali si kameny prostě a oni za mnou utíkali a oni mne kamenovali celou cestu ze školy až skoro ke mně domů. Ale nestihla jsem utýct až domů a schovala jsem se v jedné budově, která tam dodneška stojí.

Nikdy jsem o tom neřekla, myslím, ani rodičům. To byl hrozný zážitek, hrozný."

Paní Kleinová se velice styděla za to, jak se chovali její spolužáci.

„Takže to slyšely doma, ony nevěděly, byly prostě... vymývali jim mozek jako vymývali mozek celému Německu, ano, tenkrát za Hitlera taky. Ty děti za to nemohly, ale já jsem za to taky nemohla. A to byl jeden z mých nejhorších zážitků mého života. To musím přiznat.“

Paní Kleinová chtěla vypadat úplně jinak. Chtěla být vysoká blondýna s modrýma očima, aby jí nikdo nikdy nemohl poznat. Strašně se bála, že se to všechno zase vrátí, že jí někdo na ulici napadne.

V patnácti letech odmítla jít s rodným listem pro občanský průkaz. Maminka nechala na úřadě vystavit nový rodný list, kde u náboženství už nebylo napsané židovské, nýbrž bez vyznání.

Vadil jí její původ. V prosinci roku 1964 dostávají rodiče možnost v rámci spojování rodin legálně vycestovat do Izraele. Maminka počká, až dcera ukončí jedenáctiletku, a tak, když jí je šestnáct, v roce 1965 všichni odjíždí.

A to byl fantastický pro mne tenkrát pocit. V té době, kdy jsem byla jako teenager. Protože to bylo to, co mně chybělo. Najednou jsem nemusela nic předstírat, nemusela jsem lhát nebo nemluvit o svém původu. Prostě najednou to bylo v pořádku.

V Izraeli paní Kleinová po maturitě nastupuje na vojnu na 20 měsíců, kde se setkává se svým budoucím manželem.

Vystuduje historii, politologii a angličtinu a do svých třiceti let stihne mít velkou rodinu - tři děti. V roce 1992 se jí naskytne příležitost přijet do Československa, pracuje na izraelské ambasádě a je nadmíru spokojená. Dodnes žije v Praze, ale do Izraele se často vrací. Její rodina tam stále žije.

Motto pro naši a další generace zní: Nikdy nesud' nikoho jen podle vzhledu a když s ním mluvíš, dívej se mu do očí.

Děkujeme za možnost poslouchat paní Helenu Kleinovou. Tým reportérů ZŠ Podbělohorská.